

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Lvdovici De Ponte, Societatis Iesv, Meditationvm De Praecipvis Fidei Nostrae Mysteriis

Vitae Ac Passionis D. N. Iesv Christi; B.V. Mariae, & aliquorum Sanctorum

Qvae Mysteria Resvrrrectionis, Apparitionis, & Ascensionis, vsq[ue] ad
Spiritus Sancti Aduentum & Euangelij promulgationem, complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, Anno M.DC.XII.

Med. 29. De Christi Apparitione facta Saulo, ac de eius admiranda
Conuersione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-38195](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-38195)

MEDITATIO XXIX.

DE APPARITIONE CHRISTI
Saulo facta, ac de admiranda
huius conuer-
sione.2 Actuum
9.5.

a

ONVERSIO sancti Pauli
euenit post Martyrium sancti
Stephani, cui & successit
sauiora predicationis Christi.
Hominum enim machina, non
preualent contra Deum: nam, si illi e medio
lunt predicatorem, qui vitijs ipsorum bellum
infert, vocat Spiritus Sanctus alium qui inferat
multo acrius.

PUNCTVM I.

a Actuum
9.1.

Saulus adhuc spirans minarum, & cadens
discipulos Domini, accessit ad principem
cerdotum, & petijt ab eo epistolas in Damascum
ad synagogas: vt si quos inueniret huius
viros, ac mulieres, victos perduceret in Ierusalem.

I.

PROFVNDAMENTO huius Meditationis
perpendendum est, quantus peccator fuerit
Saulus, qui ab adolescentia sua infixum
habuerit cordi odium Christi Domini nominis
& sanctæ legis eius; existimans, ex ignorantia,
& falso zelo, obsequium se præstare Deo,
si eum persequeretur. Et hinc ortum est, vt

mort

morti Sancti Stephani, consentiens, præsens
 esset, custodiens vestimenta lapidantium, in
 eo se oblectans quòd videret lapidari, & è
 medio tolli eum, qui fidem Christi tanto
 feruore propugnaret, quam ipse omnino de-
 testaretur. Crescebat autem continuè adeò
 eius odium, vt asserat Sanctus Lucas de eo, *b*
deuastabat Ecclesiã per domos intrãs, & trahēs
viros ac mulieres, tradebat in custodiam. Itaq;
 quòd esset ex tribu Benjamin, bene illi com-
 petit, quòd prædixit Iacob, *c* *Beniamin lupus*
rapax, mane comedet pradam, & vespere diui-
det spolia, nam à mane suæ iuuentutis, toto
 die mane, & vesperi, lupi instar, persequeba-
 tur oves Christi vsq; ad mortem eas dilani-
 ans. Et paruifaciens eas tantum persequi, quæ
 erant in Ierusalē, facultatē petijt à principe
 Sacerdotū, eundi Damascū; & quos ibi inue-
 nisset Christum sequentes, vinctos perduce-
 ret in Ierusalē, vt illos perderet; in quo & il-
 lud Dauidis implebatur: *d* *superbia eorum, qui*
te oderunt, ascendet semper.

b Actuum

8.3.

c Genes. 49.

27.

d Psal. 73.

23.

II.

D A I N D E perpendam causas, cur Christus
 Dominus noster, hoc totum Saulo permise-
 rit. *Prima* causa fuit, quòd eum disponderet ad
 magnam Sanctitatem, & ad altissimam perfe-
 ctionis turrim eleuare, iactis prius profundis-
 simæ humilitatis fundamentis altissimis; quæ
 maxime eruuntur ex cognitione præterito-
 rum peccatorum. Et ita factum est in ipso A-
 postolo Paulo, qui hanc ob causam dicebat
 postea, *e* *qui prius blasphemus fur, & persecu-*
tor, &

e Tim. 1.13.

tor, &

1. Cor. 15.
9.

g Eccli. 42.
14.

h 1. Timot.
1. 16.

tor & contumeliosus in Christum, f & quod
esset minimus Apstolorū, & indignus qui vocaretur
Apostolus, quia persecutus fuisset Ecclesiam
Dei. Huius Apostoli exemplo, hunc fructum
ex peccatis, quæ aliquando commisi, elicere
discam. Id enim est, quod dixit Spiritus S.
melior est iniquitas viri, quam mulier benefa-
ciens. Nam viri feruentes, ex peccatis solent
accipere magna motiva, vt insigniter crescunt
in virtutibus, præcipuè humilitate erga se, &
charitate erga Deum, qui ea illis dimisit; con-
trà verò languidi, & remissi, ex suis bonis o-
peribus, vanitatem potiùs, & arrogantiam eliciunt.
Secunda causa fuit, vt ostēderet Christus in ipso Saulo,
inæstimabiles gratiæ suæ diuitias, & infinitas virtutes,
& perfectiones. ostendit enim charitatem, eum diligēs, a quo
ipse in tanto odio habebatur; bonitatem, eum
vocans qui ipsum fugiebat; omnipotentiam, emolliens cor
ad eum induratum, patientiam suam, tolerans, & expectans
eum, qui ipsius persequebatur; misericordiam, admittens eum
ad pœnitentiam, & liberans à tot miseris; efficacitatem
denique gratiæ suæ, replens eum proximis virtutibus
eum, qui abominandis vitiis plenus erat. Et ita idem
Sanctus Apostolus ait: h ideo misericordiam consecutus sum;
vt in primò ostenderet Christus Iesus omnem patientiam,
ad informationem eorum, qui credituri essent illi,
& obtenturi vitam æternam; Et ostendit Christus in Saulo,
præ alijs peccatoribus, omnem suam patientiam, hoc est per-

fectus

fectissimam, ita etiam ostendit omnem charitatem suam, bonitatem, misericordiam, liberalitatem & omnipotentiam. Et ut degens adhuc in terra easdem virtutes ostendit erga Magdalenam, Matthæum, Zacchæum & alios peccatores; sic post suam in cœlum Ascensionem, easdem præcipuè ostendit in Saulo; ut intelligamus, eum semper eundem esse, in amore erga peccatores, & in benefaciendo illis: ac propterea semper debere nos confidere, quòd possimus ab eo veniam peccatorum, & morum nostrorum mutationem obtinere: siquidem nec Charitas, nec bonitas, nec misericordia, nec potentia ad id præstandum, illi deest.

TERTIA causa fuit, ut idem Saulus cautelæ nobis esset, & exemplo: cautelæ quidem ut ex eius lapsu cauti reddamur, ne finamus nos abripi ab excitatâ nostrâ naturâ, aut indiscreto zelo, aut irâ furiosâ, etiam velo religionis obductâ: quia facillè hæc nos precipites trahent in peccata innumera, proficiendo semper in peiora: Ex altera verò parte exemplo nobis sit; ut, si contingat in ea nos trahi, studeamus converti ad Deum, exemplo eius conversionis, & mutatæ vitæ; quæ fuit ex maximè admirandis, quas Christus fecerit ad nostram instructionem: & hoc spiritu meditanda est, ac perpendenda.

PUNCTVM. II.

a Actuum
9.3.

ET cum iter faceret, contigit, ut appropinquaret Damasco: & subito circumfulsit eum lux de caelo: & cadens in terram, audivit vocem dicentem sibi, Saule, Saule, quid me persequeris.

I.

PERPENDENDA hic primum est infinita Christi Domini nostri Charitas; qui cum sederet in caelesti suo Throno, ad dexteram Patris, non est dedignatus ad terram descendere, & ipsi suo persecutori apparere, sicut post suam Resurrectionem apparuit Petro, Iacobo, & alijs, ut testificatur ipsemet dicens: b *novissimè omnium tanquam abortivus, visus est & mihi*, quasi diceret, postquam Christus reliquis apparuisset, ultimo tandè apparuit mihi, tanquam abortivo (qui extra destinatum suum tempus, violenter nascitur, nec iustæ quantitatis) quia sum minimus Apostolorum. Quæ apparitio, maius fuit indicium Charitatis Christi, quàm reliquæ; illæ enim fiebant amicis, & discipulis, qui illum quærebant, & cupiebant videre; hæc autem in inimico, & persecutori & qui eius nomen, & omnium discipulorum eius, omnino abolere cupiebat. Implevit autem Christus in hac apparitione, tanquam bonus Pastor, quod alibi dixerat de eo, qui *relictis nonaginta novè ovibus in deserto, vadit ad illam, que perierat*. Eadem siquidem Charitate, ad hanc quærendam descendit, qua reliquas quæsit. O ignis infinitæ charitatis, qui ardens in corde Iesu, non

b 1. corint.
15.8.

c Luc. 15.4.

potest

potes occultari, quin potius quotidie novas
emittis flammās, ut omnes tuo amore accen-
das. Magus ille fuit amor, permittere d te in
ueniri à non quærentibus te, & palam apparere
ijs, qui te non interrogabant. Sed hoc die ulte-
rius multò progressus es, appatens ei, qui te o-
derat; & te ostendens ei, qui furore incredibi-
li te prosequabatur; & pro igne, qui eius cor-
pus ambiens, ad consumendum accenderet,
circundas illum lumine de cælo, quo anima
eius conuertatur. Gratiās tibi, amantissime
Iesu, ob inditia quæ præbes tæci amoris, illu-
mina quæso animam meam, ad ea ita agnos-
cando, ut eorum particeps fiam. Amen.

DEINDE perpendā proprietates cœle-
stis huius lucis, quæ S. Paulū circumfulsit; ex
quibus conijciuntur proprietates lucis inter-
næ, quā sua illustratione Deus infundit ani-
mis peccatorum, ut conuertantur. PRIMA
est, quod venerit subito instar fulguris, cum
Saulus minimè eā speraret, imò cum minimè
eā mereretur: quia cōsuevit Deus, huiusmodi
illustrationes mittere, cum eius maximè ob-
liuiscimur, & quando, ob cordis duritiem, eis
indigni sumus. O Deus omnipotens, qui
in manibus abscondis lucem, & postea præcipis
ei, ut rursus adueniat, & annuncias de ea amico
tuo, quod possessio eius sit, & ad eam possit ascen-
dere, manifestas, inquā, illā, & eius possessionē
tuis amicis tribuis! quid tibi reddemus pro in-
finita charitate, quā ostēdis, dū etiā ipsos tuos
inimicos participes eius efficiis, iubens eā re-

d Isaia 69. 1.
d Rom. 10.
20.

II

Proprietates
illustrationis
cœlestis.

e Job. 36. 32.

pentè prodire, vt eos in amicos conuertas. Iube, Domine, eam prodire, & ita cordis me secretum illuminare, vt à terrenis illud euellens, transferat ad æterna & cælestia.

SECUNDA proprietates fuit, quòd retardauerit gressus Sauli, cum iam esset prope Damascum, (quæ vox significat sanguinè) vbi cupiebat sanguinaria sua proposita exequi, illumque in terram prostrauerit, humilians eius superbiam, & reprimens eius iræ impetum. Itaque quamuis Deus Dominus noster, ipse per Oseam dixit, aliorum peccatorum fuit

h Osee 2. 6.

sepia spinis, vt vi quadam, & calamitatibus, misericors illos ad se trahat; Sauli tamen viam non spinis, & calamitatibus sepiauit, sed lumine, trahens illum blandè, & comiter: & ipsemet Apostolus, dum suam conuersionem refert, ponderat, fuisse, *g ipsa media die, cum lux*

g Actuum 22. 6.

copiosa ipsum circumfulsit; hoc modo inuenit quòd cum eius furor, ad malitiæ & superbie culmen peruenisset, tunc Christus Dominus eum continuerit; qui sicut media die cõscendit crucem, vt amoris sui erga nos feruorem ostenderet, ita in meridie venire voluerit, vt copiosa sua luce Saulum circumfulgens conuerteret; sic ostendens singularè suum amoris quo ipsum prosequeretur; vt propterea de ipso dicere potuerit *h in fide viuo Filij Dei, qui*

h Galat. 2. 20.

dilexit me, & tradidit semetipsum pro me. Ex quo apparet, proprium esse Diuinæ illustrationis, gressus peccatorum ita interciderè, vt suis peccatis cessare, & in prauis propositis

per-

pergere faciat: sed cū praua illa proposita, al-
 tas iā habent in animo radices, necesse est lu-
 cem illam esse valde copiosam, vt re ipsa mu-
 tentur. O felix Saule, quem aded copiosa lux
 coelestis circumfulsit! benè licet tibi hac oc-
 casione vsurpare illud Dauidis, *i nisi quia* i Psal. 93.
Dominus adiuuit me, paulò minus habitasset in 7.
inferno anima mea: Nam tuum illud iter Da-
 mascum, citò illam demersisset in profundū
 inferni, nisi Deus illud impediuisset! Ora-
 eundem Dominum, qui gressus tuos prohi-
 buit, vt magnam mihi lucē tribuat, quæ meos
 etiam prohibeat; & humilians meam super-
 biam, iramque refrenans, ad ipsam vsque
 terram prosternat; vt in me ipsum reuersus,
 ad ipsum Deum omnino conuertar. O Deus
 animæ meæ, quamuis viam meam spinis se-
 pias, necesse etiam est, luce tua me circumful-
 gere, vt ad te couertar; ne quæso secunda hæc
 seps & maceria desit, ne à perfecta conuersio-
 ne defrauder.

TERTIA proprietas fuit, quod illa lux,
 omnes partes supra & infra, & ad vtrumque
 latus, ita Saulum *circumfulserit*; vt nihil vide-
 ret, nisi per eam: quo significetur, coelestem
 lucem, quando perfecta est, circumfulgere
 hominem ex omni parte, ita vt nihil respi-
 ciat, nisi cum ea, & per eam, res nimirum
 coelestes contemplans, absque vlla rima,
 qua videat terrenas, nisi cum ordine ad
 æternas. *k O lux vera, qua illuminas om-* k Ioan. 1. 9.
nem hominem vententem in hunc mundum,

circumda me hac tua lucis materia, ne inani voluptate res terrenas, sed verâ tantum celestes aspiciam.

QUARTO perpendenda sunt verba, quæ in hac apparitione Christus Saulo dixit; *Saule, Saule, quid me persequeris?* in quibus eius amor multis vijs apparet. Primum quia volens illum reprehendere, id facit, non asperè, aut pungentibus verbis; sed blandè, & amantè: vocat enim illum bis, *Saule, Saule*, sic insinuans quòd illum amaret, & ex proprio nomine nosset; & ut magis eum excitaret, & attendere faceret ad ea, quæ ipsi dicturus erat. dixit autem, *cur me persequeris?* quasi diceret, quam tu causam habes me persequendi? refer mihi illam, ego tibi satisficiam, quòd si causam non habes, cur me gratis persequeris? O Amor immense creatoris nostri, qui non contemnit subire iudicium, & ad rationum pòdas venire cum seruo suo, & adeo vili creatura, & ab ea petere, cur ipsum persequatur: cum posset, si vellet, vno verbo in nihilum eam redigere.

1 Iob. 31. 13

OSTENDIT etiam suum amorem, quòd persecutionem in discipulos, ut suâ accipiant. Nam, cum, Saulus illos persequeretur, ipse Christus conqueritur, *cur me persequeris?* Et qui in cruce non est conquestus de ijs, qui ipsummet persequerentur, nunc loquitur, & conqueritur de eo, qui ipsum in suis discipulis persequitur, magis sentiens illorum labores, & calamitates, quàm proprias. Quis ce

no

non diligit, O Iesu amantissime, qui ita eos diligis, qui te diligunt, quis audeat seruos tuos persequi; siquidem qui eos persequitur, te ipsum in eis manentem persequitur!

HINC intelligam, proprium esse boni Spiritus, inspirationibus suis, simulq; coelesti luce loquentis ad cor peccatoris, reprehendere malum quod facit, ut erubescat; & internè illi dicere, homo, homo, cur me persequeris? O Anima mea, si scires quis ille sit, qui tibi loquitur, & quem tu persequeris, & quis tu sis, qui persequeris illum; & quæ sit ratio, cur illum tuis peccatis persequaris; erubesceres procul dubio, te talia facere; & desisteres persequi, quem sequi potiùs deberes, ei que seruire. Hæc tria reuelauit Christus Dominus noster Saulo, ut mox apparebit.

PUNCTVM III.

DIXIT Saulus, quis es Domine? & ille, *ego sum Iesus, quem tu persequeris: durum est tibi contra stimulum calcitrare.* *a Affirmatio
95.*

CONSIDERANDVS hic est modus, quo Christus Dominus noster, luce sua sensim Paulum illustrauit; non vno influxu sed gradatim, inspirando illi primum, ut aliqua interrogaret; & responsa ei reddens; in quibus, canquam in semine, later tota perfectio Christiana.

PRIMUM luce sua caelesti, infudit illi Christus Dominus magnū desiderium sciendi *I
Cognitio
Dei & sui
quis ipseus.*

quis ille esset, quem sibi loquentem audiebat: est enim proprium eorum, qui cum Deo agunt, & lucem eius aliquam acceperunt, feruenter statim desiderare, amplius eum cognoscere; quia *hac est vita aeterna, cognoscere Deum viuum, & verum; & quem ille misit filium suum Iesum Christum.* Hoc itaque desiderio motus Saulus interrogauit, *quis es Domine?* Atque si diceret: reuela mihi clare, quis sis, ut sciam quem persequor; & distam à malo, quod ago. Vocat verò illum **D O M I N U M**, ex magno respectu, & reuerentia ad excellentiam, & maiestatem ipsi loquentis.

II. **CHRISTVS** Dominus noster huic interrogationi respondens, plus docet, quam fuerit interrogatus: manifestauit enim quis esset persecutor, & quis ille, quem persequeretur. *Ego, inquit, sum Iesus Nazarenus, quem tu persequeris:* atque si diceret; tu interrogas, quis ego sim, & ego tibi dico, quòd sim Iesus, Saluator ipsius met, qui me offendit & persequitur; & si vis scire, quis tu sis; scias, te persecutor esse illius, qui te cupit saluare, & sanctificare. Hinc apparet, quòd sit Christo Domino nostro familiare cœlesti sua virtute docere nos simul, quis Deus sit, & quis sit homo; quis sit Iesus, erga peccatorem; & quis peccator erga ipsum Iesum: nã istæ duæ noticiæ, simul coniunguntur, & mutuo se se iuuant: si enim altera alteri cõferatur, magis eminebit tũ ex

cel-

cellentia, bonitas, & Charitas Dei Saluatoris nostri; tum è contra vilitas, malitia, & ingratitude hominis peccatoris, nam quò potest ulterius progredi bonitas, quàm vt sit Saluator eius, qui ipsum persequitur! & contra, quò potest alterius malitia proficere, quàm vt eum persequatur, qui ipsum saluare velit?

IN HIS duabus rebus oportet profundius insistere, sicut tota vita sua fecit ipse Apostolus: cui adèd hæc verba fuerunt infixæ, vt & in corde, & in lingua semper haberet ipsius IESUM; prædicans eius excellentias; opus Redemptionis nostræ; & meritum, quod habuit ad illam; pretium, quod illi constitit; & inestimabiles diuitias, quas nobis promeruit: his verò coniungens vilitatem suam, & miseriam; & simul ingritudinem, & malitiam offendentis excelsum adèd Saluatorem, qui mera misericordia illum, pretio sui proprii sanguinis redemit, & infinitos gratiæ, & gloriæ thesauros comparauit. O Amantissime Iesu, nouerim te, & nouerim me! Me nouerim, vt horream, contemnam, & in me castigem scelera, quæ commisi: Nouerim te, vt diligam, laudem, obediam, ac seruiã, ob innumera beneficia, quæ à te accepi. O gloriose Apostole, impetra mihi ab isto tuo dilecto, radium aliquem lucis cœlestis, vt nouerim quis fuerit, sitque Iesus erga me; & quis fuerim ego, & nunc sim erga ipsum; vt ea luce illustratus, incipiam nunc amare, quod horream

Quinq; excellentia Saluatoris.

Corinti
11.1.

III.

& horrere, quod prius amabam, & factus imitator tui, sicut fuisti tu Christi Saluatoris nostri

Denique perpendam verbum illud Christi ad Saulum. *Durum est tibi contra stimulum calcitrare*: quasi diceret, sicut qui calcitratur contra stimulum, non stimulo, sed sibiipso nocet; & quò maiori impetu calces mittit, eò grauius accipit vulnus: ita, qui resistit Deo & eius inspirationi, qua ille nos vrget ac stimulat, vt illi seruiamus; nihil ipsi Deo nocet, sed sibiipso plurimum; & quo resistit magis, eò damnum est maius. Aspice anima mea, quid facias, cum Diuinæ voluntati, eiusque sanctæ inspirationi resistis: nam, etsi grauem ei inferas iniuriam, sed nullum tamen eius personam inferas detrimentum; cum tamen tibiipso inferas grauisimum: nam eâ resistantiâ, conuerteris, tota in sanguinem, culpis te inficis, & ream constituens horrendarum pœnarum. Redas ergo super te ipsam, & sequere iucundos inspirationis Dei stimulos; amplecti quod tibi suggerit; & exequens quod iubet, quia, vt est durum, & graue illi resistere; ita dulce est, & iucundum eidem obtemperare.

PUNCTVM. IV.

a Actuum
96.

a **E**T SAULVS tremens, ac stupens dixit Domine, quid me vis facere? & Dominus ad eum; surge, & ingredere ciuitatem, & ibi dicetur tibi, quid te oporteat facere.

I.

PERPENDENDVS Primò est tremor ille corporis, & stupor siue admiratio ipsius

Sauli

Sauli; qui ortum habuit ex his, quæ vidit, & audiuit: tremens ob iniurias tanto Domino illatas; & admirans, ac stupens, tam ignorantiam, & temeritatem suam, quàm bonitatem, & misericordiam; qua Deus non sustinisset solum, sed etiam descendisset è cælo, ad illum vocandum, & eius deceptionem relegendam. Omnes hos effectus consuevit efficere lux cælestis in anima peccatoris, quem circumfulget iuxta illud Dauidis, *b illuxerunt coruscationes tuae orbi terræ: commota est, & contremuit terra.* Fulgura enim sunt Diuinæ illustrationes, quibus terrenus peccator multa videt, quæ prius non videbat: nam videt gravitatem sui peccati, & supplicium, quod est promeritus; bonitatem Dei, quæ ipsum sustinuit; & beneficia, quæ in illum contulit. Quæ & alia, dum videt, timet, tremat, & contremiscit totus; & exit quasi extra se, præ admiratione & stupore. O Deus æterne, mitte huiusmodi illustrationes in regiones infidelium, & in animas omnium peccatorum; vt videant & tremant, & deserant locum suum, hoc est peccata sua, vt tibi fideliter seruiant.

*b Psal. 76.
19. & 96. 4.*

II.

DEINDE consideranda Secunda illa Sauli interrogatio, orta ex abundantia interni luminis, & perfectissimâ obedientiâ, ac subiectione, qua se omnino dedit Christo, dicens: *Domine, quid me vis facere?* atque si diceret; en hic sum, promptus & paratus, vt faciam & patiar pro te, quidquid tu volueris, tam in poenam præteritorum peccatorum meorum,

c Psal. 76.
11. 41.

S. Thom. 2.
2. q. 113. a.
10.

d Luca. 18.
41.

III.

rum, quam pro gratiarum actione, ob hæc præsentia beneficia. iube, & statue, quod tibi placet, ego enim exequar. c. *O mutationem dextera excelsi!* O efficacitatem lucis celestis, quis alius præter omnipotentem Deum, talem mutationem tam subito efficere potuisset? quæ alia lux, nisi celestis, potuisset ex tempore tot fraudes retegere? qui prius oderat Christum, nunc diligit; qui existimabat illum esse legis præuaricatorem, nunc habet pro legis latore, cui debeat obedire; qui eum persequabatur, nunc se offert ad sequendum, & eundem prædicandum, quamvis propterea ipse sit ab alijs persequendus; qui prius iudicium, & voluntatem propriam tenaciter sequebatur, nunc illa resignans, subijcit voluntati Diuinæ, Concede mihi, O bone Iesu, ut perfecta resignatione semper tibi, & ijs qui tu sunt loco, dicam; *Domine, quid me vis facere?* est enim mihi in votis facere, quidquid tu velis & per eos mihi præceperis. Nolo mihi dicere, quod quondam illi cæco, eius imbecillitati te accommodans dixisti: *quid tibi vis facere?* ne inquam mecum agas, tanquam cum ad eum imperfecto, ut meo desiderio velis condescendere: non enim par est, ut ego tuam voluntatem ad meam traham; sed oportet ut mea tua sequatur.

TER TIO perpendam responsum Christi Domini nostri: non enim in ipso itinere, & ebiter dicere illi voluit, quæ esset factururus; sed *ingredere*, inquit, *Ciuitatem, ibi ex instituto*

dicat

dicetur tibi, quid te oporteat facere. non enim vult Deus res tanti momenti, atque sunt nostræ salutis, & ipsius gloriæ, ruditer & obiter tradi. Quamvis enim omni loco & tempore, subito & in momento, immittat ille suas illustrationes, sicut qui sementem iacit in terram; at, ut fructum ferat temporaneum, eligit locum, & tempus conveniens, sicut fecit cum Saulo, ut infra videbimus.

DE NIQUE perpendam, quod ut Sanctus Lucas refert, *e viri illi, qui comitabantur cum eo, stabant stupefacti, audientes quidem vocem, neminem autem videntes.* In quo proponitur nobis altitudo & profunditas Diuinorum iudiciorum, in vocatione peccatorum: nam cum Saulus haberet multos comites improbos, & qui etiam persequerentur Christum, sicut ipse; & ipse omnium esset pessimus; nihilominus Deus illum solum in hac occasione efficaciter vocavit, ad fidem suam conuertit, & in gratiam & amicitiam suam recepit, alijs relictis: ut hinc eius bonitatem extollamus in eo, quem elegit; inde verò tremamus, ob eius iustitiam erga illos reiectos: præcipuè cum qui vocatus est, esset vnus tantum Saulus; reiecti verò fuerint multi, qui illū comitabatur. sed in utroq; tamè venerari oportet iudicia Dei, & obuiare querelis, quæ in errate nostro iudicio contra ipsum insurgunt, dicentes quòd ipse Apostolus dixit. *f O homo tu quis es, qui respondeas Deo? nunquid dicit figmentum ei, qui se finxit, quid me fecisti sic? An*

IV.

e Actuum.

9.7.

f Rom. 9.

20.

non

f Rom. 9.
20.

g Rom. 11.
33.

h Actuum.
22. 9.

non habet potestatem figulus luti, ex eadem massa facere aliud quidem vas in honorem, aliud vero in contumeliam? g O altitudo diuitiarum sapientiae, & scientiae Dei, quam incomprehensibilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles vias eius! Quis enim cognouit sensum Domini? Aut quis consiliarius eius fuit? aut quis prior dedit illi, ut propterea aliquid retribuatur ei, quoniam ex ipso, & per ipsum, & in ipso sunt omnia, gloria in secula, Amen.

HINC prouenit, ut comites illi Sauli, non audirent ipsius vocem, & quid loqueretur, & non viderent lumen, quod circumfulsit illum, sed ut idem Apostolus dixit, vocem non audiuerunt eius, qui loquebatur cum eo, illam videlicet Sauli, Saule, quid me persequeris, nec alteram illam, ego sum Iesus quem tu persequeris: durum est tibi contra stimulum calcitrare. Quare etiam admirarentur Saulum in terram cecidisse, & terrena loqui, non tamen propterea tunc ipsi mutati sunt, aut conuersi, quamuis occasione ex eo accipere potuerint ad id postea faciendum, sicut fas est credere aliquos id fecisse, exemplum secutos eius, quem ducem habebant, & audientes eum distinctius narrantem, quae in illo itinere euenissent.

